

Acolada sentimentală

Blacks

Tu crezi în răsăritul unui gând
ce-n vraja nopții ți-a întins petale,
cu un covor de visuri așteptând
să-ți îplinească doruri abisale.

Când întâmplări trecute prin zenit
și-au dat obolul stării de dorințe,
tu cazi în reverii de asfințit
și te transformi în munte de căințe.

Înalt e piscul izvorât din tine
spre cerul nopții să-ți culeagă sori
ce-or lumina tot ce îți aparține
ivit din mult prea tainice prinsori.

Un nesfârșit se desfășoară-n zare
și stele se-aruncă-n al tau drum,
bolnave de a lor abrutizare
când le-ai golit de tot ce azi e scrum.

În visul tău păcate neștiute
de melița lumească și de zei
își ard prea neagra bură și, căzute,
se-afundă în balastul de idei.

Ai tot visat că viața-ți va aduce
eterne și virgine dimineți,
în care tu vei prinde și transduce
a' mele lacrimi, râuri pe pomeți.

Le vei închide într-o acoladă
și crezi că vor seca, într-un sfârșit...,
dar nu vei ști c-a inimii baladă
e un ocean de lacrimi nesfârșit.

Un crud recul la valul tinereții
te-a-ndepărtat de portul mult dorit.
Ai eșuat pe insula tristeții
Cu infinitul dor neîmplinit.